

PETER MAY

KRITIK

AKTA ENZO II

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY

Kritik

PETER MAY

KRITIK

AKTA ENZO II

BRNO 2016

The CRITIC

Copyright © Peter May, 2007

Translation © Linda Kaprová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-803-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-804-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-805-6 (Formát MobiPocket)

Tato kniha je věnována památce Toma Smythe

Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru, aby se přitom nestal nestvůrou. A hledíš-li dlouho do propasti, vhlédne pak propast i do tebe.

FRIEDRICH NIETZSCHE,
MIMO DOBRO A ZLO

Mezi keři vinné révy je cosi cítit. Vůni hroznové šťávy, listů a pošlapanou prstí. Ale ještě něco. Zlověstný pach lemovaný žlutí podzimního úplňku, jenž rozlévá své světlo po pečlivě upravených řadách sbíhajících bok po boku z mírné stráně. Pach, v němž není ani stopy po sladkosti zralého ovoce. Zavání hnilobou a nezaměnitelným oděrem smrti.

Vzduch je teplý a vlahý a plní ho zvuk hroznů dopadajících s tichým žuchnutím do plastových nádob, šum listů, cvakání vinařských nůžek. Tmu křížují paprsky čelovek upevněných na helmách, které tu a tam probodnou oblohu, jako by pátraly po hvězdách, když se někdo napřímí, aby si odpočinul.

Annie je mladá. Je jí pouhých šestnáct let. Vinobraní se účastní poprvé. Ručně tu v noci sklízí chladivé hrozny bílého mauzacu, odrůdy využívané k výrobě šumivého vína. Neví nic o tajemství, které před staletími ukradl mnich Dom Pérignon a které se pak proslavilo na opačném konci Francie. Je mladá, zralá jako hrozny, které čekají, až je někdo utrhne. Ví, že ji Christian pozoruje a že čeká s rostoucí netrpělivostí. Pracuje ve vedlejší řadě. Každý hrozen si na světle prohlédne, odstraní plesnivě kuličky a pak ho hodí do nádoby. Slyší jeho dech. Smluvili si dostaveníčko u pramene potoka, který bublá dolů po svahu a zavlažuje révu. Jeho průzračná voda se třpytí v měsíčním světle. Tam v lesích ve stínu někdejšího zámku,

pod opuštěným kostelem dominujícím vrcholku kopce, se milenci setkávají už celá staletí. Pod nimi v údolí se do noci vine zlatý steh řeky Tarn.

Čas už téměř nadešel. Annie se podívá na hodinky. Je těsně po třetí. Pak uslyší, jak se z vinařství blíží traktor, aby odvezl další náklad hroznů do lisu. Rozhlédne se řadou. Ostatní vláčí naplněná vědra k velkým červeným nádobám, které se následně naloží na valník. Ozve se naléhavé syknutí. Annie se otočí a mezi listím uvidí Christianovy posunky. Srdce jí málem vyskočí z krku, přerývaně dýchá. Nikdo se po nás nebude shánět, ujišťoval ji. Vypneme čelovky a vytratíme se do tmy jako duchové.

Lepkavými prsty nahmatá tlačítko a obestře ji tma. Podleze drát a jeho ruce, stejně ulepené jako její, sladší než cukr, jí pomůžou na druhou stranu. Přitiskne jí rty na ústa a ona ucítí chuť hroznového vína, které během sběru ujídal.

Vezmou se za ruce, přikrčí se a utíkají skrytí mezi keři nahoru k temnému okraji lesa. Je to legrace. Strach ji opustil a nahradila ho vzrušená nedočkavost. Konečně překročí práh ženství. Zasměje se a on ji utiší prstem přitisknutým na ústa. Slyší, že sám musí přemáhat smích.

Jsou už dostatečně daleko, aby se mohli narovnat nad úroveň keřů a utíkat do úkrytu stromů. Ale v okamžiku, kdy vyrazí k lesu, padne na ně protáhlý stín nějaké postavy, jejíž rozpažené ruce jim zatarasí cestu, jako by je posílaly zpátky do práce.

Dvojice se zastaví a Christian zakleje. *Putain!* Jsou přistiženi. Muž se však nehýbe. Z paží mu splývá dlouhé roucho, které se lehce vlní v nočním vánku — předzvěsti *vent d'autan*. Světlo se odráží na bílých rukavicích a tvář mu stíní zvláštní třírohý klobouk. A pořád se nehýbe.

„Kdo je to?“ zašeptá Annie a obestře ji podivná zlá předtucha, jako noční tma, když měsíc na okamžik zastře oblak.

Noc prořízne paprsek Christianovy svítilny, který dopadne na propadlý vrásčitý obličej napnutý na hrozivě ostře se rýsující lebce. V místě očí zbývají jen černé otvory. Kůže, zuby, vše má sytě rudou barvu hroznové šťávy a ladí s karmínovým odstínem roucha. Čelist visí, jako by ztuhla ve smrtelném výkřiku. Místo něj však vykřikne Annie, hlasem plným hrůzy z pomíjivosti, která provází první setkání se smrtí.

I.

„Petty se určitě řadil k těm nejméně oblíbeným osobám v naší zemi, monsieur Macleode.“ Prefekt ladně mávl rukou, jako by mu celá Francie ležela u nohou. „Vždyť si to vezměte, Američan, který vykládá Francouzům, jestli jejich víno za něco stojí.“

Enzo se neubráníl úsměvu. „Nemám nejmenší pochyby, že všechna ta vinařství v Bordeaux, jejichž vína se prodávají za sto i více dolarů za láhev, hodnocení monsieur Pettyho uvítala.“

„To ano, ale to ještě neznamená, že ho tam měli rádi. Koneckonců, jediné špatné hodnocení pro ně mohlo znamenat katastrofu. A Pettyho nespokojenost už přivedla na buben nejednoho vinaře.“

Prefekt znechuceně ohrnul ret.

Nad nimi se tyčila katedrála Sainte-Cécile, největší cihlová stavba na světě, jejíž bazilika dominovala siluetě města Albi. Toto vedlého středověkého stavitelství architekti jednadvačátého století dosud nedokázali překonat. Prefekt kráčel po dlážděném náměstí před katedrálou, jako by mu patřilo — což nebylo tak daleko od pravdy. Na druhé straně se už tvořily fronty před muzeem Toulouse-Lautreca.

„Ovšem, jeden kritik odejde, jiný nastoupí na jeho místo. Teď kraluje Robert Parker. A redaktoři z *The Wine Spectator*. Zase Američani.“ Pokrčený nos prozrazoval prefektovo opovržení. „Ale ani jeden z nich nikdy nepřijel sem do Gaillacu,

aby ochutnal naše místní vína. Parker údajně jednou hodnotil Châteaux Lastours. Nevím, jestli je to pravda, ale jedině Petty sem přijel na zevrubnou ochutnávku vín.“ Vzdychl a zvědavě se podíval na Enza, jako by ho teprve teď zarazilo, že se o něčem takovém baví s podivínským Skotem s vlasy v ohonu. „Jenže co si o nich myslel, se už nikdy nedozvíme, protože Pettyho poznámky z ochutnávek se nikdy nenašly. Ale to všechno už určitě víte.“

Enzo přikývl. O Pettyho zmizení a vraždě věděl každičkou podrobnost. Jednak se mnohé dočetl v Raffinově knize, ale novinář ho do případu i osobně zasvětil. Jeho kniha se měla původně věnovat šesti nevyřešeným vraždám. Tu Pettyho přidal až na poslední chvíli, těsně před vydáním.

„Takže mi není moc jasné, jak bych vám mohl pomoci. Můj kolega z regionu Lot se o vás vyjadřoval velmi pochvalně. Chodili jsme spolu na ENA, víte?“

„Ano, vím, *monsieur le préfet*. Doufal jsem, že byste mi mohl pomoci kontaktovat někoho z Gaillacu, kdo by mi umožnil pracovat inkognito. Třeba jako brigádník na vinobraní.“

„Tak vy si myslíte, že vyřešíte Pettyho vraždu stejně jako Gaillardovu? Zase sázka?“

O tom, jak Enzo po sázce s místním prefektem a policejní ředitelkou z Cahors rozlouskl případ Gaillard, se hodně psalo. Albi bylo od Cahors vzdálené dvě hodiny cesty na jih a trůnilo vysoko nad řekou Tarn, jejíž rychlé vody se blyštěly v nízkém zářijovém slunci.

Enzo se rozhlédl po březích lemovaných stromy, nad jejichž žloutnoucím listím vystupovaly červené tašky pozvolna se svažujících střech. „Tentokrát ne, *monsieur le préfet*. Snažím se získat zdroje pro oddělení forenzních věd své univerzity v Toulouse. Gaillardovým případem jsme přitáhli značnou pozornost, tak se propracovávám dalšími nevyřešenými vraždami v Raffinově knize.“

Zastavili se na úpatí schodů vedoucích k členitému gotickému portálu v monumentální cihlové budově katedrály. Prefekt, který byl mimo světské hranice svého politického úřadu silně věřícím člověkem, se chystal na ranní mši. Zkoumavě si Enza měřil. „Nevím, jestli souhlasím s tím, aby nějací amatérští slídlilové pracovali mimo zákon.“

„Amatér rozhodně nejsem, *monsieur le préfet*. V umění forenzních věd mám příslušnou kvalifikaci.“ A než prefekt stihl namítnout, že toto umění už dvacet let nepraktikuje, dodal: „Nehledě na to, že kdyby policie dělala svou práci, nebyli by amatérští slídlilové potřeba.“

Vysoký úředník zvedl obočí. „Prefekt Verne mi říkal, že jste velice přímý člověk.“ Téměř nepostřehnutelně zaváhal a rozhodl se. Vytáhl nevelký zápisník v kožených deskách, chvatně na prázdnou stránku naškrábal jméno a číslo, vytrhl ji a podalENZovi. „Hodně štěstí, *monsieur Macleode*. Budete ho potřebovat.“ Pak se otočil a vyběhl vzhůru po schodech, opozdilec spěchající na schůzku se Stvořitelem.

II.

„Před třemi roky jsem v márnici prováděl předběžnou identifikaci.“ Laurent de Bonneval byl vytáhlý a hubený padesátník, asi o rok či dva starší než Enzo, a husté černé kudrny měl protkané šedinami. Vzpomínka naplnila jeho hluboké hnědé oči smutkem. „Byl to pro mě šok. Nikdy jsem neviděl lidskou bytost v takovém stavu. Vypadal, jako by ho vytáhli ze zavařovací sklenice, kam si ho někdo naložil do vína. Alkohol nejspíš zbrzdil rozkladný proces. Musel v něm být úplně ponořený velkou většinou z těch dvanácti měsíců, kdy se pohřešoval.“

Bonneval se odvrátil od okna. Z tváře se mu vytratila barva a opálená pleť získala chorobně žlutavý nádech. Za oknem pod ním, padesát metrů pod opevněním starého opatství po-

kračovala řeka Tarn ve své majestátní pouti na západ od Albi, které teď leželo necelých padesát kilometrů proti proudu.

Nacházeli se v sídle Mezioborové komise pro gaillacká vína v *Maison des Vins* obývajícím část opatství Saint-Michel, cihlovou budovu ze třináctého století v tisíciletém Gaillacu. Z červených cihlových stěn kolem na Enza dýchala staletí, která se v nich ukrývala. „Proč ho neidentifikoval někdo z rodiny?“

„Protože když ho našli, nikdo se sem neobtěžoval ze Států přijet. Už několik let byl rozvedený a s dcerou si podle všeho moc nerozuměli.“

Enzo si zahanbeně odkašlal. Viděl v tom nepříjemné paralely s vlastním životem. Což ovšem monsieur de Bonneval nevěděl. „Proč tedy požádali vás?“

„Týden před svým zmizením ochutnával má vína v Château Saint-Michel. Takže jsem ho znal. Možná bylo důvodem i to, že jsem předsedal komisi, a byl tak představitelem všech výrobců vína v Gaillacu. Což jsem dodnes.“

Enzo se zadíval na jeho žebrovaný modrý svetr s vybledlými náloketníky a volné manšestrové kalhoty a pomyslel si, že takhle si reprezentanta vinařů zrovna nepředstavoval. Přesto však Bonneval působil atraktivně. Vyzářovala z něj jakási dobromyslnost, kterou si člověka okamžitě získal. „Z policejní zprávy vyplývá, že měl na sobě obřadní roucho nějakého místního vinařského bratrstva.“

„Ano, Řádu božské láhve — *l'Ordre de la Dive Bouteille*. Po pravdě řečeno dost bizarní záležitost. Tenhle řád je bratrstvo bonvivánů ve stylu Françoise Rabelaise.“

Enzo o náklonnosti tohoto slavného francouzského spisovatele šestnáctého století k vínu věděl a znal i jeho nechvalně známou závěť o jednom řádku: *Nic cenného nemám, jen plno dluhů, a co zbyde, nechávám pro chudé.*

„Kořeny tohoto bratrstva sahají k dávnému společenství existujícímu před pěti sty lety a nazývanému *La Companhia*

de la Poda. Slovo *pada* označovalo krátkou příruční sekerku používanou ke zkracování révy. Dnes to však vypadá, že toto bratrstvo má jen dva cíle: propagaci vína a jeho konzumaci.“

„Takže nejste členem?“

„Proboha, ne. Já jsem seriózní vinař, monsieur. Nemám čas se hasstrošit do karmínových rouch a třírohých klobouků.“ Bonneval se usmál. „Napiju se ovšem rád.“

Enzo přikývl. Ani on proti jedné dvěma skleničkám nic neměl. „A jaký vztah tedy Petty k té organizaci měl?“

„Zasvětili ho do bratrstva krátce po jeho příjezdu sem. Pasovali ho na rytíře řádu.“

„Bylo to neobvyklé?“

„Pro někoho s jeho postavením ne. Ve vinařském světě byl koneckonců bezmála nejvýznamnější osobností, monsieur Macleode. A přijel ochutnat naše vína. Možná nás dokonce proslavit. Dobré hodnocení od Pettyho by dokázalo některým našim vinařům přinést velké peníze.“

„A špatné je zase mohlo zlikvidovat.“

Bonneval pokrčil rameny. „Pokud hledáte motiv, pak máte asi pravdu.“

„Myslíte tedy, že byste mi mohl pomoci?“ zeptal se Enzo.

„Ale ano, určitě.“ Bonneval vytáhl z peněženky navštívěnkou a podal ji Enzovi. „Co kdybyste se dnes večer stavil u nás v *château* a povečeřel se mnou a mou ženou? Vyznáte se ve výrobě vína, monsieur Macleode?“

„Chápu, jak ten proces probíhá, ale všechny mechanismy neovládám.“

„Skleničku si ale dáte rád, ne?“

„To rozhodně.“

„Skvěle. Vypijeme si nějakou tu láhev a pak vás provedu. Zatím zjistím, jestli by se pro vás někde nenašla brigáda při vinobraní.“ Usmál se. „Doufám, že vám záda slouží.“

III.

Gaillac není pěkné město, uvědomil si Enzo, když přecházel nově vydlážděné place du Griffoul. Nebylo tak velké a vznešené jako hlavní město departmentu Albi, ale určitý zaprášený půvab se mu nedal upřít. Bylo to pracovité město plné pracovitých lidí, červených cihel a hroznů. Ve vzduchu se vznášela jejich bohatá a opojná vůně nesená v závanech větru. Nastával čas vinobraní a životní síla města a vinic šplhajících z obou stran vzhůru z břehů řeky a kolem nich se sklízela a lisovala a potom kvasila v gigantických nerezových nádržích ve více než sto dvaceti *domaines* a *châteaux*.

V restauracích a kavárnách kolem starého opevnění se scházeli hosté a Enzo stoupal úzkou rue Portal se starými křivými domy s římsami, kde dubové trámy a cihly tvořily se sklem a neony podivnou směs starého a moderního. Slunce žhnulo vysoko na rozpáleném podzimmím nebi, které se mihotalo v oparu svého vlastního horka, a lidé s čerstvě upečenými bagetami v rukou pospíchali domů na oběd. Těžko uvěřit, že si v tomto ospalém městečku na jihozápadě Francie dodnes vrah chodil po svobodě dávno poté, co byla jeho oběť pohřbena a téměř zapomenuta.

Vstup do policejní stanice na avenue Jean Calvet střežila elektrická vrata otevírající se do rozpáleného asfaltového dvora. Jeho východní stranu tvořil bytový dům, kde bydleli *gendarmes* se svými rodinami. Enzo stiskl zvonek a ohlásil recepční do mikrofonu, že si přeje mluvit s panem Davidem Rousselem.

Do Rousselovy kanceláře se vcházelo z chodby za zašlými zelenými žaluziovými dveřmi na protější straně dvora. Na něm v hloučcích postávali policisté, kouřili a klábosili a s levnou zvědavostí sledovali, jak Enzo přechází kolem nich.

Hned poznali, že tento čahoun vysoký přes metr osmdesát, v jehož šedivějících černých vlasech se táhl bílý pruh, není místní.

Roussel byl nevysoký pětaticátník a šiřatou hlavu mu pokrývalo strniště černých vlasů jemné jako samet. Hleděl na něj velkýma tmavýma podezíravýma očima a ruce by se dokázaly zatnout v pěst velikosti šunky. Tmavomodré kalhoty si zastrčil do vysokých černých kožených bot a bleděmodré tričko s krátkými rukávy a límečkem mizelo pod bílým opaskem s pouzdem s pistolí. Těsně pod knoflíčky u krku měl tmavomodrou nášivku se dvěma stříbrnými proužky a na levém rukávu se hrdě tyčil lev ve skoku na šedém štítu. Oba znaky byly k tričku připevněné na suchý zip, aby se před praním daly odstranit, a Enzovi blesklo hlavou, jak Francouzi dokáží být praktičtí.

Roussel ho uvedl do šera kanceláře, stísněné místnosti se třemi pracovními stoly. Okenice obou oken byly zavřené před žářem vnějšího světa. O protější zeď se opírala Lara Croft v životní velikosti vystřížená z lepenky a vypínala do místnosti svá gigantická ňadra. Hudbu hrající z reproduktorů Rousselova počítače vizuálně doplňoval plakát skupiny U2. Roussel se postavil s rukama v bok za svůj psací stůl. „Nejlepší rocková skupina na světě.“ Dal Enzovi čas, aby to moudro strávil, a dodal: „Víte, jsou tu lidi, co vedou kampaň proti umístování tří vězňů do jedné cely. Větší než tahle místnost.“ Mávl rukou po kanceláři. „My tu sedíme tři, a to jsme *gendarmes!*“ a takřka jedním dechem dodal: „Co chcete, monsieur Macleode?“

„Dostal jste fax od madame Taillardové, policejní ředitelky v Cahors?“

„Dostal.“

„V tom případě víte, že přicházím ve věci vraždy Gila Pettyho.“

Roussel se posadil a založil si ruce na prsou. Enzo si všiml, že vedle počítače stojí asi třicetcentimetrová plastová figurka Lary Croft a na podlaze za psacím stolem se mezi všemožným nepořádkem válí krabice, ve které byla zabalená. „Nemám rád státní policii, monsieur. Jsou to civilisti, my jsme armáda. Oni jsou financovaní, my ne.“ Vytáhl ze sklenice plné tužek propisku a začáral s ní po papíře, v němž nezanechala nic než rýhy. „Výrobek pro *gendarmes*. Nefunkční.“ Vzal ze stolu složku papírů a vytáhl kancelářskou sponku, kterou byly spojené. Ukázal ji Enzovi. „Sponky? Ty si kupujeme sami. Myslíte, že si u státní policie taky musí kupovat vlastní?“

„To netuším.“

„Bodejť byste tušil. A já zas netuším, jak bych vám mohl pomoci.“

„Rád bych, abyste mi zpřístupnil svůj spis k Pettyho případu.“

Roussel se na něj velmi dlouho a velmi zpříma díval. Pak se mu na tváři nečekaně objevil upřímně pobavený úsměv. „Mám rád lidi se smyslem pro humor, monsieur Macleode. Co vás vede k představě, že bych vám ten spis mohl dát k dispozici?“ Ale než Enzo stihl odpovědět, zarazil ho zdviženou rukou. „Ne, nejdřív mi řekněte, kdo jste.“

Enza tím zaskočil. „Vždyť víte, kdo jsem.“

„Opravdu?“

Enzo si vzdychl. „Jmenuju se Enzo...“

„Ne, já vím, kdo jste,“ skočil mu do řeči Roussel, „nebo přesněji, kdo tvrdíte, že jste.“ Natáhl se pro něco na stole. „A co tvrdí fax od kohosi vydávajícího se za policejní ředitelku v Cahors. Jak můžu vědět, jestli nejste právě ten vrah? A vy po mně chcete můj vyšetřovací spis?“

Enzo byl bezradný.

„A vůbec, státní policie taky neposkytuje informace soukromým detektivům.“

„Nejsem tak docela soukromý detektiv.“

„To nejste.“ Roussel otevřel tenkou složku na stole, vytáhl z ní list papíru a pročítal si ho. „Jste bývalý kriminalista ze Skotska. Žijete ve Francii dvacet let a vyučujete biologii na Univerzitě Paula Sabatiera v Toulouse.“

„Já myslel, že o mně nic nevíte.“

„Trochu jsem si vás proklepl. V mojí branži se to vyplácí.“

Roussel byl připravený, ale Enzo usoudil, že přišel čas přejít do útoku. „Je docela snadné si na internetu vyhledat každému dostupné informace, monsieur. Objasnit zločin, který postrádá zjevná fakta, jejichž odhalení vyžaduje určitou inteligenci, je něco úplně jiného.“

Rousselovi se na hladké opálené tváři objevil sytý rumělec. „Na co narážíte?“

„Než se objevilo Pettyho tělo, pohřešoval se rok. Nejen že se vám ho nepodařilo najít, ale dokud se ho vrah nerozhodl veřejně vystavit, dokonce jste ani nevěděl, že se stal obětí vraždy.“

Rousselův vztek se projevoval jen v téměř nepostřehnutelně zatínaných čelistních svalech. Upíral na Enza pevný pohled tmavých očí. „Lidi se ztrácejí v jednom kuse, monsieur Macleode.“ Poklepal na jinou složku na stole, tentokrát objemnou. „Ve složce s pohřešovanými osobami mám nějakých pět případů. Dost často mívají lidi ke zmizení vlastní důvody. Nic nekalého. Rozpad manželství, tajný poměr, propuštění z práce, duševní porucha. Někdy prostě zmizet chtějí.“ Otevřel složku a vytáhl štos papírů. Pohromadě je držela sponka, kterou si bezpochyby pořídil na vlastní náklady. „S tímhle jsem chodil do školy. Serge Coste. Před rokem se prostě sbalil a vypařil se. Manželka tvrdí, že neví proč. Ale já odhaduju, že se pěkně chytily. Neměli děti. Ona si přála adopci, on ne. Taková situace lidi vystavuje různým tlakům. Ale proč odešel a kam, se nejspíš už nikdy nedozvíme.“ Zavřel složku a plácl do ní dlaní. „Když zmizel Petty, neměli jsme důvod k pode-

zření na něco nekalého. Ani když na nás tlačili — byl přece jen mezinárodní osobnost —, nedokázali jsme najít důkaz, že došlo ke zločinu.“

„Ani když se objevil na vinici přivázaný ke kříži jako strážák do zelí?“

„To bylo až o dvanáct měsíců později. Stopa vychladla na bod mrazu.“

„Ne ve chvíli, kdy ho objevili. Visel tam sotva pár hodin. Měl jste čerstvé místo činu. A vrah za sebou vždycky něco nechá. Vodítko. I když sebenepatrné. Vždycky.“

Roussel potlačovaným vztekem našpulil rty. „Kriminalisti od *police scientifique* v Albi prohlídli místo činu do nejmenšího detailu, monsieur Macleode. Kdyby vrah zanechal stopu, našli bychom ji.“ Odstrčil se od stolu a vytáhl zásuvku. Vzal z ní knihu, kterou nechal dopadnout na pracovní desku.

Enzo sklonil hlavu a prohlédl si ji.

„Ten váš kamarád Roger Raffin mi pěkně zatápí, Macleode.“ Enzo postřehl, že Roussel upustil od zdvořilého *monsieur*. „Obzvlášť když se to teď přeložilo a vyšlo to ve Spojených státech. I když jediným důvodem vydání byl bezpochyby Pettyho případ. Zrovna jste se minul s jeho dcerou.“

Enzo zbystřil. „Michelle Pettyovou? Ona je tady?“

„Na moc dlouho ne. Sháněla se po jeho osobních věcech.“

„Po třech letech? Dala si načas.“

„Po čtyřech, od jeho zmizení. A to je první kontakt s nějakým členem rodiny — kromě zajišťování repatriace.“

„A co jste jí řekl?“

„Že jeho osobní věci nadále figurují jako důkazní materiál v neuzavřeném případě. Takže se tu podle mě už moc dlouho nezdrží.“

„Asi nevíte, kde se ubytovala?“

Roussel se na něj přísně zadíval. „A proč bych vám to měl říkat?“

„Abyste se mě zbavil.“

To na tváři policisty vyvolalo úsměv. Po dlouhé době.
„Tomu říkám kauf. Najdete ji v Château de Salettes, monsieur
Macleode. Ten ubytovává všechny skutečně bohaté turisty.
Řekl bych, že Michelle Pettyová na otcově smrti docela vy-
dělala.“

I.

Silnička se vinula do kopce k vinicím táhnoucím se křídovými kopci na sever a na jih, kam až oko dohlédlo. Některé keře byly dosud obalené úrodou, v těžkých hroznech se k sobě tiskly kuličky černého braucolu, durasu a žlutozeleného mauzacu, který byl někdy pro své dlouhé stopky romanticky nazýván *loin de l'oeil* — „daleko od očka“. Jinde už proběhla sklizeň a keře bez plodů vypadaly pod pálícím zářijovým sluncem téměř jako nahé. Letos díky vlnám horka v červenci a teplému vlhkému srpnu nastal čas vinobraní brzy a všichni očekávali skvělý ročník.

Z krajiny tu a tam vyrůstaly jako vykřičníky vysoké štíhlé topoly a charakteristické *pins parasols*, pinie, které rozevíraly baldachýny svých větví jako slunečníky poskytující v horkých dnech stinné útočiště. Zářivě bílé kamenné domky vesnic na vrcholcích kopců nesly pozvolně se sklánějící střechy z pálených tašek ve středomořském stylu. Enzův nablýskaný smetanově bílý Citroën 2CV s měkkým odpružením se blížil ke křižovatce. Ten vůz byl jeho radost a pýcha. Jeden specializovaný belgický mechanik mu ho láskyplně zrestauroval z uhybnulých exemplářů dávno vymřelého druhu. To auto bylo do morku kostí francouzské, a když Enzo jako víčko na konzervě sardinek odkryl střechu, poskytovalo jeho urostlé postavě dostatek prostoru.

Okna nabízela panoramatické výhledy na vlnící se kopce a údolí a Enza napadlo, že v dobách Římanů nejspíš krajina nevypadala o mnoho jinak. Kamenné vily, topoly, vinná réva. Země ochočená a obdělána lidmi v suknicích a sandálech. Dnes se lišila jen tím, že silnice pokrýval asphalt a hrozny se povětšinou sklízely pomocí strojů, které je necitelně setřásaly ze stopek. V dálce bylo jeden takový vidět. Hrozivě se tyčil nad vinohradem. Pomalu se šinul vzhůru a vtahoval hrozny do gigantických kontejnerů umístěných po obou stranách.

Enzo projel kolem soukromé kapličky a hřbitova a odbočil k nedávno renovovanému Château de Salettes na vrcholku kopce. Zámek trůnil uprostřed vinice, z jejichž výnosů se vyrábělo víno téhož jména, a bílý kámen kulatých středověkých věží a vysokých zdí vybudovaných k odrazení nepřítele zářil v prudkém slunečním světle. Enzo nechal auto na parkovišti a prošel klenutou branou do nadčasového nádvoří. Nad ním bylo napnuté obrovské mléčné bílé plátno, které poskytovalo stín strážníkům u stolků pod ním. Stěny lemovaly topoly v kořenáčích a ozvěnou tohoto motivu zněly i moderní sochy před sálem, kde bylo možné v rámci *dégustation* ochutnat a zakoupit místní vína. Enzo vešel do chladného šera recepce a zeptal se slečny za pultem, jestli se Michelle Pettyová dosud zdržuje v hotelu.

Vynořil se z hradeb zámku a našel ji, jak sedí zády k němu na trávníku lemujícím křídlo budovy. Zámek byl orientovaný na jih a poskytoval pohádkový výhled přes kopce na údolí Tarnu hluboko dole, na polní cestu, která jako křídlová stuha kopírovala meandry řeky a nakonec mizela v závoji zeleně. Četla si u mahagonového stolku, a když na něj dopadl jeho stín, zvedla hlavu. Oči se ukrývaly za slunečními brýlemi a Enzo nejprve nedokázal rozpoznat, jak na jeho přítomnost zareagovala. Pak si je však posunula na nos a v nevzrušeném

zeleném pohledu, kterým ho posuzovala, spatřil zvědavost. Na podobném místě nevypadal jako typický host. Přes plančavé kalhoty s kapsami mu visela volná khaki košile a přes rameno si přehodil ošoupanou plátěnou brašnu. A k personálu restaurace zjevně nepatřil.

„Páni,“ prohlásila nečekaně. „To máte doopravdy, nebo je to jenom póza?“

„Co jestli je póza?“ nechápal zaskočený Enzo.

„Vaše vlasy. Ten bílý pruh. Nechávejte si to barvit?“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Mám to už od puberty. Waardenburgův syndrom.“ Posadil se proti ní. „Když se podíváte pozorně, poznáte, že mám každé oko jiné.“

Teď už brýle odložila úplně a přimhouřenýma očima si ho prohlížela. „No jo, jedno hnědé, druhé modré. Je to vážné?“

„No, zatím jsem na to neumřel.“ Teprve teď si uvědomil, že je vlastně přitažlivá. Z Raffinových poznámek věděl, že je jí pětadvacet. Když otec zmizel, sotva odrostla věku teenagera. Přestože seděla, poznal, že je vysoká. Ustřižené džínové šortky odhalovaly dlouhé elegantní nohy. Rozepnula si pár spodních knoflíčků bílé halenky a cípy si zavázala nad štíhlým opáleným břichem. Dlouhé kaštanové vlasy si sponou stáhla z obličeje, ležerně jí padaly na rovná ramena. Měla hezký obličej a zároveň ne líbivý. Výrazné rysy, plné rty, velké oči a ani stopa po nalíčení. Jako by si teprve teď uvědomila, že za ní přichází bez pozvání, zmocnily se jí rozpaky a ostražitost.

„Chtěl jste něco, pane...“

„Macleod. Enzo Macleod.“

Tím jí pobavil. Její obezřetnost neměla dlouhého trvání. Možná jí odplavilo jeho charisma. „Co je to za jméno?“

„Matka byla Italka. Enzo je zkrácená forma jména Lorenzo. Otec byl Skot. Vyrůstal jsem v Glasgow.“

„Tak co děláte tady, pane Lorenzo Macleode?“

„Chystám se odhalit vraha vašeho otce.“

Trhla sebou, jako by ji udeřil. Veškeré pobavení se vytratilo. Chvilí trvalo, než se zmožila na slovo, a když promluvila, tichost hlasu kontrastovala s obsahem. „Co kdybyste si políbil prdel?“

„Mluvím vážně.“

„Já taky.“

„Copak to nechcete vědět?“

„Je mi to úplně fuk.“

„Ale pro jeho věci jste si přijela.“

„Jenom proto, abych to uzavřela. Jednou provždy. Co tu pitomou knihu ve Státech vydali, připadá mi, jako by vstal z hrobu, aby mě strašil. Noviny o něm píšou články, chtějí po mně rozhovory. Pro seriál *48 hodin* o něm dokonce natočili hodinový dokument. Když ještě žil, neměl pro mě ani pět minut. A teď mě nenechá na pokoji. Musí to skončit.“

„Neuzavře se to, dokud je jeho vrah na svobodě.“

Část jejích emocí se vyčerpala a mladá žena si ho chvíli zkoumavě prohlížela. „Co je zrovna vám po tom?“

„Než jsem přijel do Francie, pracoval jsem jako forenzní expert ve Skotsku. Využívám své zkušenosti a vědu, abych rozdmýchal některé neuzavřené případy v Raffinově knize. Jeden z nich jsem už vyřešil.“

„A vražda mého otce je jen další položka seznamu?“ zeptala se jízlivě.

„Dalo by se říct.“ Chvilí v duchu formuloval svůj návrh. „Vím, že panu Rousselovi se nechce pustit věci vašeho otce z ruky. Kdybych vás mohl oficiálně zastupovat, možná bych s tím dokázal něco udělat.“

Dlouze a neproniknutelně se na něj zadívala. Když nakonec promluvila, znovu zvolila onen tichý tón. „Asi ne.“ Vzala si knihu a dala se do čtení, nebo to alespoň předstírala. Enzova audience skončila a ona neměla v úmyslu se jím dál zabývat.

Zůstal ještě celou minutu sedět. Pak vstal a položil na stůl navštívenku. „Tady je můj mobil. Kdybyste mě sháněla. Bydlím v *gîte*, kterou si váš otec pronajímal, než zmizel.“

Její pozornost se neodtrhla od stránek knihy. Zadíval se dolů na tetelící se vinice a pak se vydal zpátky k parkovišti, kde se odpolední slunce opíralo do jeho zCV.

II.

Byl to kraj vína. Takže by nebylo zvláštní, kdyby se Gil Petty ubytoval v některém z *châteaux*. Jenže neubytoval. Pronajal si maličké venkovské stavení ve stínu zrenovovaného zámku z jedenáctého století. Titěrný, stísněný domek někdejších zemědělských dělníků. Jediná světnička plnila funkci kuchyně, jídelny i obývacího prostoru a z ní se vcházelo do ložnice. Byla to však krásná chaloupka, porostlá břechťanem, jehož listí podzim zbarvil doruda. Z malé terasy bylo vidět holubník z patnáctého století na kamenných sloupcích, na něž vrhaly kropenatý stín tři majestátní kaštiny. Co by kamenem dohodil, tyčily se impozantní zdi a věžičky Château des Fleurs, který hýčkal zámožné turisty v honosných *chambres d'hôtes*, přístupných z ochozu lemujícího vršek budovy. Zámecká paní byla proslavená svým kuchařským umem. Enzo se blížil po dlouhé silnici k zámku a znovu se podívoval, proč se někdo tak bohatý jako Petty rozhodne celý měsíc tísnit v laciné *gîte*, když by si mohl dovolit komfort a vybranou kuchyni *château*.

Pod schody do domku parkovala bílá řemeslnická dodávka. Enzo vystoupil a ze sklepa, kde si zřídili kancelář, vyběhli Pierric a Paulette Lefèvrovi. Když se Enzo s Paulette setkal poprvé, udělala na něj dojem vysoké, atraktivní postarší ženy. A vzápětí si uvědomil, že jsou nejspíš stejného věku. Napadlo ho, jestli ho to tím pádem pasuje na „postaršího muže“, ať už

atraktivního nebo ne. Paulettina vřelost jasně signalizovala, že ona má v tomto ohledu jasno. Což Pierricovi neuniklo a jen obtížně skrýval, jak ho to rozčiluje. Hluboké vrásky dodávaly tomuto vytáhlému muži s ustupujícími šedinami a čapím krokem poněkud opičí vzezření. I tentokrát ho přivítal s rozčilením. Mávl rukou k řemeslníkově dodávce.

„Moc se mi to nezamlouvá, monsieur. Určitě se poškodí zed’.“

„Zaplatím za její opravu,“ ujistil ho Enzo. „Ale bez své bílé tabule se neobejdu. Mám vizuální myšlení.“

Když sem tehdy přišel domluvit pronájem, říkal si, že by mohlo být užitečné prozradit jim důvod svého pobytu. Prímý zdroj znalostí místních poměrů byl jasná devíza. Navíc Pettyho znali. Zpočátku byli nadšení a ochotní, protože si nic nepřáli víc, než aby ta skvrna na pověsti jejich zámku i domku, způsobená kritikovým zmizením a vraždou, byla jednou provždy smazána. Teď toho možná alespoň Pierric začínal litovat. Paulette stála celá úzkostná opodál a nervózně si mnula ruce. Když Enzo zachytil její pohled, mdle se usmála a pak sebou trhla, když k nim zevnitř dolehlo bušení kladiva.

„Přijela Pettyho dcera,“ nadnesl Enzo, aby je rozptýlil. „Ubytovala se v Château de Salettes.“ Zabralo to. Bílá tabule upadla v tu ránu v zapomnění.

„Kvůli čemu?“ vyzvídal Pierric.

„Kvůli věcem jejího otce.“

„Některé z nich nám tu zůstaly po jeho zmizení,“ namítla Paulette. „Tehdy rodina neprojevila špetku zájmu.“

„Možná za vámi přijede.“

Ta vyhlídka ani jednoho z nich nijak nepotěšila. Byli nesorodý pár, Pařížané. On dříve zastával jakousi významnou pozici v pojišťovnictví. Před dvaceti lety všechno opustili a koupili v podstatě úplně zchátralý zámek. Po dobu rekonstrukce bydleli v této chaloupce. Dnes poskytovali služby zá-

možným turistům a ze čtrnáctihektarové vinice, kterou sami vysázeli, sklízeli úrodu a vyráběli bio víno. Věnovali Enzovi láhev svého červeného. Nebylo vůbec špatné.

Enzo se vydal po schodech ke dveřím, z nichž se právě vyonořil truhlář s brašnou nástrojů. „Hotovo, monsieur Macleode. Účet mám asi poslat do *château*, ne?“

„Ne, zaplatím hotově. Kolik to bude?“

Truhlář se zamyslel. „Dvě stovky.“

„Eur?“

„Franků asi těžko, že jo.“

Enzo neochotně odpočítával bankovky. Tak vysokou částku nečekal a univerzita mu poskytla jen skromný neoficiální rozpočet.

Když řemeslník odjel, Enzo se zahleděl na svou tabuli pevně přimontovanou k protější stěně. Za zády se mu zjevili Lefěvovi, aby se podívali, jakou škodu napáchal. Ale *le menuisier* pracoval čistě a nenechal po sobě žádný nepořádek. Pokud zeď nějak poškodil, nebylo to vidět. Enzo došel k tabuli, vytáhl modrý fix a do levého horního rohu napsal *Gil Petty*. Doprostřed tabule napsal název uskupení *Řád božské láhve*, zakroužkoval ho a vedl k němu šipku od Pettyho jména.

Byl to začátek. Ale potřeboval pomoc.

Sáhl do kapsy pro telefon a zjistil, že bliká indikátor baterie. Tiše zaklel. Obrátil se k Paulette a Pierricovi. „Nemohl bych si od vás z kanceláře zavolat?“

III.

Co se Nicole pamatovala, starou kamennou farmu na kopci nikdo neobýval. Jako malá si uvnitř hrávala, pak ale otec zabednil dveře prkny, že prý je to nebezpečné.

Stoupala k ní po cestičce podél nařezaného dříví, které tu otec složil, aby vyschlo, a těšila se z čerstvého vzduchu. Kolem

nohou se jí motaly kolie, honily se a štěkaly na vítr. Zastavila se v místě, kde pěšinka odbočovala k opuštěnému dvoru, a zahleděla se na zvlněnou zalesněnou krajinu Auvergne. Křišťálové potoky se vrývaly hluboko do úrodné červené půdy a krajina jako by se skládala do varhánků. Milovala tu její nahodilost i proměny ročních dob. Barvy stromů, pole jednoho roku zorané, druhého zase ponechané pro pastvu. Měla stejně ráda horký letní vítr vanoucí z Afriky i ledové zimní vichry ženoucí se od Atlantiku.

Nejvíc ze všeho však měla ráda své rodiče a srdce jí plnil strach o ně.

Posadila se na pařez. Kolie dováděly kolem, strkaly jí do nohou a ona střídavě drbala na hlavě jednu a zase druhou. Většinu dopoledne strávila v zatemněné matčině ložnici a držela ji za ruku. Pak když se otec vrátil z horních pastvin, odkud sháněl ovce, uvařila mu oběd. Teď měla chvílku pro sebe. Čas přemýšlet o budoucnosti. Děsit se jí. Užírat se starostmi. Za několik dnů začínal podzimní semestr a ona nevěděla, jak to bez ní otec zvládne.

Co hůř, nedokázala si představit, jak to zvládne bez své ženy. Prožili dlouhé, skličující léto. Lékař matce diagnostikoval rakovinu v terminálním stádiu. Prý jí zbývají týdny, možná měsíce, pokud bude mít štěstí. Štěstí! Nicole to tak nepřipadalo.

Uslyšela auto, ještě než se přiblížilo na dohled. Jeho lesknoucí se střecha šplhala vzhůru po klikaté polní cestě vedoucí z údolí kolem haldy starých pneumatik ležících jako zátěž na plachtě pokrývající siláž. Sledovala, jak zastavilo dole u hospodářství. Vystoupila z něj teta a šla se přivítat se svým starším bratrem, Nicoliným otcem. Dlouze se objali. Pak otec vytáhl z kufru auta její zavazadlo a společně vešli do domu. Chystala se s nimi zůstat až do konce a Nicole hryzalo špatné svědomí z té úlevy. Cítila se jako vězeň propuštěný z žaláře.

Nebo jako běžec, který v okamžiku, kdy už padá vyčerpáním, předá štafetu někomu jinému, aby ji donesl do cíle.

Psi, kteří vycítili, že je nešťastná, se semkli u ní a úzkostlivě pozorovali její tvář. Tichým hlasem je uklidňovala, oběma rukama je hladila po hlavách a jejich neúnavná láska jí přinášela útěchu.

Po větru se k ní doneslo zavolání: „Nicole!“

Vzhlédla. Na verandě stál otec a v natažené ruce držel telefon. Mohutný muž si na býčí hlavě posunul do týla svou všudypřítomnou plátěnou bekovku a Nicole rozeznávala jeho různolící obličej.

„Máš telefon!“

IV.

Enzo sledoval, jak traktor couvá do stodoly a najíždí s modrým sklápěcím přívěsem k lisu. Pneumatické válce začaly zvedat korbu, dokud výsypka nezapadla do otvoru. Gigantický šnek přívěsu se začal otáčet a drtil hrozny na základní součásti: šťávu, slupky, jádérka a stopky. Někde během procesu stroj od zbytku oddělil stopky, které plival ven do objemných plastových sudů, zatímco šťáva se slupkami a zrníčky se pod tlakem hnala plastovou trubkou do vedlejší haly. Pod lisem seděl v podřepu nějaký muž a z plastové láhve do směsi pomalu přiléval čirou tekutinu.

„SO₂. Oxid siřičitý,“ zavolal Laurent de Bonneval do hukotu motorů. „Zničí nežádoucí bakterie, ale kvasinkám neublíží a ochrání víno před oxidací.“ Byl oblečený v otrhaných šortkách, zelených holinkách a tričku špinavém od vína.

Vrátil se zpátky ke studování štosů papírů na stole přistřečeném ke zdi. Pokrývaly ho diagramy, předpovědi počasí, ručně psané poznámky, odběrové hadičky a pipety. Odpadkový koš byl plný prázdných krabiček s nápisem *Lafase He Grand Cru*.

Enzo jednu z dlouhé chvíle vytáhl a dočetl se na ní, že obsahuje „čištěné pektolytické enzymy“, které zvyšují „selektivní extrakci složek z hroznových slupek“.

Bonneval se vesele ušklíbl. „Dneska je vinařství velká věda, monsieur Macleode. Vyvažujeme množství siričitanů podle pH, měříme cukernatost a kyselost i obsah alkoholu. Chladem brzdíme kvašení, teplem ho urychlujeme. Ale ve skutečnosti v tom je mnohem víc. Je v tom instinkt, talent a sofistika. Trochu alchymie. Magie, chcete-li.“ Ohlédl se ke směsi vytlačované z lisu. „Dva vinaři můžou vzít tytéž hrozny ze stejného ročníku a vyrobit dvě úplně odlišná vína. Jedno bude jemné, s tóny vanilky, v druhém ucítíte zelené papriky s výraznými tříslovinami. Dalo by se dokonce tvrdit, že víno odráží osobnost vinaře.“

„A jaké víno vyrábíte vy, monsieur de Bonnevale? Jemné vanilkové tóny, nebo zelené papriky s výraznými tříslovinami?“

Bonneval se usmál a hnědé oči zajiskřily rošťáctvím a pobavením. „Samozřejmě jemné vanilkové tóny. Dneska se vinař musí podbízet chutím kritiků, co vyrostli na Coca-Cole a root beeru.“

„A co to vypovídá o vaší osobnosti?“

Se zakloněnou hlavou se rozesmál. „Asi jen to, že jsem člověk, který chce prodat své víno.“

Enzo ho následoval k vedlejší stodole, kde jako gigantičtí červi pokrývaly podlahu červené hadice připojené k motorizovaným čerpadlům ženoucím hroznovou šťávu pod tlakem mezi tanky. Pracovníci natahovali hadice od jedné černé kádě plné napěněné růžové šťávy ke druhé a pak je po žebřících vedli k mřížovaným lávkám nad hlavou, které umožňovaly přístup k vrškům dvou řad obřích nerezových nádrží. Vzduch byl prosycený charakteristickou sytou vůní rozmačkaných hroznů a alkoholu, která stoupala do hlavy. A do uší jim neustále bušil hukot lisu a tep čerpadel.

Bonneval vyvedl Enza po ocelovém schodišti k systému visutých lávek. Ukázal na hadici přivádějící směs z lisu. Byla přivázaná k zábradlí u vršku nejbližší nádrže a průsvitným materiálem bylo vidět, jak šťáva pulzuje nejprve vzhůru a pak stříká dolů do bezedné černé prázdnoty stopadesátihektolitrové nádrže. Enzo si to rychle spočítal. Patnáct tisíc litrů, tedy dvacet tisíc láhví. Spousta vína.

„Jakmile se *cuve* naplní, necháme šťávu usazovat,“ vysvětloval Bonneval. „Slupky a jádérka vyplavou na hladinu. Proto ze dna odčerpáváme šťávu a zase ji ženeme zpátky horem, aby se rmut promísil a uvolnilo se do něj maximum chuti. Někdy se to provádí vysokou rychlostí, někdy se celý obsah nádrže přečerpá do jiné. To také pomáhá víno okysličit, díky čemuž zase kvasinky produkují více tepla, a tím i víc alkoholu.“ Usmál se. „Což je další důvod, proč je nejlepší sbírat hrozny při maximální zralosti. Cukr plus teplo rovná se alkohol. A víno by bez alkoholu přece jen nebylo ono, nemám pravdu?“

„Takže se před sběrem měří obsah cukru v hroznech?“

„Jakmile se blíží čas vinobraní, tak denně. Zkoušíme i sladkost a chuť. A jakmile zrníčka zhnědnou a jdou rozkousnout, víte, že jsou hrozny zralé.“ Bonneval se obrátil zpátky k nádrži. „Musíme samozřejmě hlídat množství tepla, které se během kvašení uvolňuje. Příliš vysoká teplota znamená příliš vysoký obsah alkoholu, který by víno zkazil.“ Ukázal k širokému černému potrubí vedoucímu podél vnějších zdí haly. „Studená voda. Menší trubky vedou do každé z nádrží a přivádějí ji do žeber chladiče, který visí uvnitř. Díky tomu zajistíme, aby se směs nepřehřála.“

Vrátili se dolů do haly a vešli do třetí budovy. „V současnosti máme dvacet nerezových nádrží,“ informoval ho Bonneval. Enzo opět provedl rychlý výpočet a tiše hvízdal. To znamenalo čtyři sta tisíc láhví vína! Bonneval pokračoval ve výkladu. „Dřív jsme používali laminátové nádrže.“ Ukázal na šestici béžových

nádrží s víky, která se zvedala zastaralým systémem kladek. „Ale k primární produkci je už nepoužíváme. Dřív se nádrže vyráběly z betonu. Dnes v nich skladujeme některá z našich rosé.“ Podíval se na Enza. „Ale dost bylo teorie. Pojďme ochutnat výsledek.“

Prošli obrovskými posuvnými vraty ven do pohasínajícího dne. Vzduch ještě zůstával teplý a i venku ho plnila vůně kvasícího vína. Pole kolem vinařství pokrývala zrající kukuřice. Bonneval ho provedl kolem nepoužívaného tenisového kurtu s asfaltovým povrchem, z jehož puklin se dral plevel, a vysokého cihlového holubníku stojícího na obloukových pilířích. „*Pigeonniers*, kam se podíváte,“ shledal Enzo. „Místní museli mít holuby opravdu náramně rádi.“

Majitel panství se tiše zasmál. „Ve středověku se v Gaillacu holubí trus využíval ke hnojení vinic, monsieur Macleode. Takže většina vinic má alespoň jeden *pigeonnier*. Pochopitelně je i jedli a dívka, která věnem dostala holuby, byla považovaná za skutečně skvělou partii.“

Prošli kolem zeleninové zahrádky, která už byla téměř sklizená, a klenutou branou vstoupili na nádvoří ohraničené z jihu hlavní budovou *château* a z východu a západu dlouhými nízkými křídly. V západním bylo *chai*, tedy prostor, kde probíhá výroba vína až od devatenáctého století, vyprávěl Bonneval. Původně prý sídlil ve východním, které se však začalo využívat k ustájení koní. Zámek, slepenice starých a nových cihel, cementu a kamene, měl své nejlepší dny za sebou. Přesto působil majestátně. Neochvějně čekal na konci dlouhé, rovné aleje a zdi lemující zahradu se zdvihaly jen několik metrů od břehů Tarnu. Původní zámek byl dvoupatrový a někdy později k němu majitelé přistavěli jednopatrová křídla.

Vyšli po schodech ke dveřím a vstoupili do tmavé haly s kamennou podlahou. Vysoké pootevřené dveře na jejím konci vedly do kruhové místnosti, jejíž stěny pokrývala zrcadla

a obrazy ve zdobných rámech. Prostor zaplňoval starožitný nábytek a rodinné dědictví.

Bonneval však Enza vedl dlouhou chodbou vlevo osvětlenou severními okny. Všechny dveře vedly do jižně orientovaných místností. „Abychom využili letního slunce a zároveň nás chodba chránila před větrem ze severu,“ poznamenal Bonneval. „Naši předkové nebyli hloupí stavitelé.“

Enzo ucítil lahodnou vůni jídla a jeho hostitel otevřel dveře do rodinného bytu, kde je uvítalo teplé tlumené světlo a úsměv Jacqueline de Bonnevalové.

Enzo podržel v ústech sametově hladký mok, nadechl se nosem a užíval si úžasnou chuť páleného dubu, aromatického červeného ovoce a kořenitého pepře. Když víno sklouzlo hrdlem do žaludku, zanechalo na jazyku svěží lehkou kyselinku a v prázdných ústech dlouho doznívající tóny černého rybízu a lékořice. Enza ten zážitek na několik okamžiků zcela pohltil. Pak vzhlédl a zjistil, že ho Laurent de Bonneval s napjatým očekáváním sleduje. „Tak co tomu říkáte?“

Enzo vrtěl hlavou a snažil se zformulovat své dojmy. Zatočil temně granátovou tekutinou v široké sklenici se zúženým okrajem a nakonec své pokusy vzdal. „Fenomenální.“ Nic lepšího ho nenapadalo a uvědomoval si, jak slabý výraz to je.

Bonneval se však zářivě usmál. „To je naše *cuvé spéciale*, ročník 2002. Pettymu se taky zamlouvalo. Směs cabernetu, braucolu, durasu a syrah. Zrající v dubových sudech, samozřejmě. Čas od času vína stáčíme a přemístíme do jiného sudu. Každý je totiž jiný, takže tak lépe docílíme konzistentní chuti. A oksyločnění napomáhá zrání.“ Spiklenecky si přiložil prst na ústa. „Ale nikomu to neříkejte.“ Zazubil se a dolil do Enzovy skleničky. Jeho manželka zatím přinesla obložené talíře s *confit de canard* a na kostičky nakrájenými pečenými brambory s česnekem a hříbký.

Jacqueline de Bonnevalová vypadala úplně jinak, než Enzo čekal. Byla to pomenší, buclatá dáma s půvabným obličejem bez vrásek. Husté vlasy barvy matné oceli si stáhla do ohonu, jehož délka ten Enzův předčila alespoň o patnáct centimetrů. Bonnevalův věk bylo obtížné určit. Enzo ho nejprve odhadoval na padesátníka, ale když se teď setkal s madame de Bonnevalovou, byl nucen svůj odhad přehodnotit. Jí bylo spíše k šedesáti, takže se Enzo zmýlil o nějakých deset let, ledaže by manžele od sebe dělil velký věkový rozdíl.

„Líbí se mi váš ohon,“ pochválila Enzovi vlasy a přisunula si židli ke stolu.

„Když jsem přijel do Francie,“ odpověděl Enzo, „a ještě jsem nemluvil francouzsky jako dnes, vyslovoval jsem to špatně a nechápal jsem, proč se mi všichni smějí.“ Ani Jacqueline, ani její manžel nebyli s to uhádnout, jak se dá *queue de cheval* špatně vyslovit, a tak jim to předvedl. „*Cul de cheval*,“ řekl a oba vyprskli smíchy. Stačilo málo a z „koňského ohonu“ se rázem stala „koňská řít“. Enzo se smutně usmál. „Teď už jsem starší a moudřejší.“ Odmlčel se a obdivně se podíval na madame de Bonnevalovou. „A vaše vlasy jsou daleko působivější než moje.“

Pustili se do jídla. Šťavnatá kachna se jen rozpadala, křupavá kůrčička se rozplývala na jazyku a Enzovi připadalo, že nic lepšího než tyhle brambory s česnekem a hříbky v životě neochutnal.

Otevřely se dveře do haly a z houstnouceho šera zámku se vynořil vysoký mladík. Roztrhané tričko měl samou skvrnu a zelené holínky zčernaly červenou hroznovou šťávou. „Tati?“

Bonnevalova tvář se při pohledu na syna rozzářila a v očích se mu zračila láska. „Pojď dál, Charlesi, pojď dál. Tohle je monsieur Macleod. Pochází ze Skotska. Přijel vyšetřit, kdo zavraždil Gila Pettyho.“

Charles se roztržitě obrátil k Enzovi, přikývl a nesoustředěně mu stiskl ruku. „*Enchanté, monsieur*.“ Jeho myšlenky se však točily kolem něčeho docela jiného. „Michel Vidal tvrdí, že jsi mi na dnešní noc slíbil kombajn.“

Bonneval vybuchl smíchy. „A co bys řekl ty?“

„Já bych řekl, že Vidal ví, že se blíží déšť, a snaží se mě obalamutit.“

Bonneval se zazubil na Enza. „Ten kluk má pod čepicí.“

Charles upadl do rozpaků. Zdravá růžová pleť nabyla temnějšího odstínu a veliké ušní boltce vykukující z hnízda černých kudrnatých vlasů mu zahořely. Stydlivě se podíval na Enza.

Ale otec na jeho rozpaky nebral ohled. „Právě získal diplom v oboru vinařství na Bordeauxské univerzitě. Je budoucností našeho *château*, monsieur Macleode. Budoucnost našeho vína. A k tomu všemu ještě hrozně rád řídí sklízeč hroznů. Vid', chlapče?“

„Řeknu Guillaumovi, aby poslal Vidala do háje.“

„Posad' se k nám, Charlesi.“ Jeho matka odsunula židli. „Je tu dost pro čtyři.“

„Nemůžu, *maman*. Musím připravit stroj.“

„Vidíte?“ podíval se Bonneval na Enza a zvedl jedno obočí.

„Těšilo mě, monsieur Macleode.“ Charles mrkl na hodinky. „Omluvte mě.“ A pospíchal pryč.

„Bude z něj mnohem lepší vinař než z jeho táty.“ Bonnevalova otcovská pýcha byla téměř hmatatelná. „Víš toho o vědecké stránce výroby vína daleko víc, než jsem kdy věděl já.“

Madame de Bonnevalová si vzdychla. „Další v dlouhé řadě Bonnevalů, který obětuje život Château Saint-Michel.“

„Je to jeho rodové právo,“ namítl Bonneval. „Jeho dědictví.“ Na chvíli se zamyslel. „Jeho povinnost.“

Z svého místa u velkého kuchyňského stolu Enzo viděl dveřmi do obývacího pokoje, jemuž dominoval obrovský mramorový krb. „Je tohle jediná obývaná část zámku?“

„Ještě aby ne!“ ujistil ho Bonneval. „Celý bychom ho nikdy nevytopili. A to vám povídám, že zimy jsou tu zatraceně tuhé. Moji předkové měli smysl pro pompu, ale museli být taky zatraceně otužilí.“

„Jak dlouho se Château Saint-Michel ve vaší rodině dědí?“ Enzo usrkl vína.

„Bonnevalové tyhle pozemky vlastní už od třináctého století, monsieur Macleode. Víc než sedm set let. Zámek takhle starý není, ale původní budova se datuje do patnáctého století. Většinu rozšiřujících stavebních úprav provedl ke konci osmnáctého století můj předek Hubert de Bonneval.“ Celý rozhorlený tím tématem si lokl vína. „Měl s touhle usedlostí velké plány. Koupil cihelnu, jen aby si mohl sám dodávat stavební materiál na nové budovy. Ale vydělala mu také hodně peněz, což mu pomohlo vše financovat.“ Odmlčel se a tvář mu zastřel stín nějaké neveselé vzpomínky. „Bohužel, své plány už nedokončil, a východní křídlo navíc skoro celé zničil požár. Na začátku devatenáctého století projekt znovu oživil jeho syn, a co tu dnes vidíte, stojí v zásadě jeho zásluhou.“

„Je to nesmírná odpovědnost,“ doplnila madame de Bonnevalová. „Vím, že Laurent cítí na svých bedrech tíhu historie. Víno z Château Saint-Michel musí uspět, abychom si mohli dovolit budovu udržovat.“

Enzo upil ze skleničky. „S tak výborným vínem si neumím představit, jak byste mohli neuspět.“

Ale Bonneval jen pokrčil rameny. „S cenou osm eur za láhev na něm nikdy nezbohatneme, monsieur.“

Enzo nad tím kroutil hlavou. „To je šílené. Našla by se vína z Bordeaux, za která zaplatíte padesát i šedesát eur a nesahají vašemu ani po kotníky.“

„To ano, ale zeptejte se kteréhokoli milovníka vína v Americe, jestli zná Bordeaux, a vysměje se vám, proč se tak pitomě ptáte. Zeptejte se ho, jestli slyšel o Gaillacu, a nepřítomně

se na vás podívá a zavrčí hlavou.“ Vinař zamyšleně usrkl produktu své vlastní vinice. „Gaillac patří k těm skvělým francouzským vínům, která dosud nikdo neobjevil, monsieur Macleode. Vyrábíme ho tu už dva tisíce let, ještě před příchodem Římanů. Mimo naši oblast o něm ale skoro nikdo neslyšel. Jsme obětí geografických faktorů.“ Rukou mávl k oknu. „Tamhle teče řeka Tarn. Pro místní znamenala jedinou možnost vyvázet své víno do světa. K naší smůle se Tarn vlévá do Garonny a tou doputuje do Bordeaux. Tam jsme byli nuceni víno vyložit, než mohlo pokračovat k dalším cílům.“

Obyvatelé Bordeaux bohužel nijak zvlášť nestáli o konkurenci. Tak na nás uvalili daně, na řekách vybudovali splavy a přehradu a za použití zdymadel od nás vybírali poplatky. Vlastně nám tím odřízli obchodní kanál se zbytkem světa. Proto dnes Američané znají Bordeaux, ale Gaillac ne.“ Vzdychl. „Ale vyrábíme tu dobré víno, monsieur Macleode. V sudech označených symbolem kohouta se *Vin du coq* posílalo až na evropské královské dvory a pilo se tam. František I. si ho velmi oblíbil. Ale když nám Bordeaux zatarasilo cestu do světa a révo-kaz zdecimoval vinice, nezbylo z vinařství v Gaillacu do konce devatenáctého století skoro nic. Teprve v posledních třiceti letech mladí novátorští vinaři vrátili našim vínům někdejší skvělost. Problém je, že o nich nikdo neví. Právě proto znamenala Pettyho smrt takovou ránu. Chystal se gaillacká vína představit světu. Místo toho zůstala neznámá a prodávaná pod cenou.“

Z otevřených dveří vinařství do noci vytrysklo světlo. Obloha byla černá jako tuš a posetá hvězdami, jen na západním horizontu se dal rozeznat zbývající záchvěv barev. „Kde parkujete?“ zeptal se Bonneval.

„Neparkuju. Přišel jsem pěšky.“

Bonneval na něj překvapeně pohlédl. „Pěšky? Vždyť zpátky k Château des Fleurs je to dobré tři kilometry.“

„Potřebuju pohyb, monsieur de Bonnevale. A navíc jsem vypil úctyhodný příděl vašeho znamenitého vína, takže sedat za volant by asi nebyl nejlepší nápad.“

„I tak je to ale dlouhá cesta ve tmě.“ Chvilí přemýšlel. „Víte, přes vinici vede zkratka. Dejte mi pár minut, kousek vás doprovodím. Dnes máme noční sběr. Ruční. Ale sklízecí stroj nasadíme taky.“

Enzo zašel s vinařem do sklípku a zamyšleně si mnul bradu. „V Raffinových poznámkách se píše, že Pettyho tělo objevili za nočního vinobraní. Proč proboha sklízíte v noci?“

„Většinou se takhle sklízí jen bílé hrozny, monsieur Macleode. Ty během kvašení produkují větší množství tepla, takže je lepší je sklídit, když jsou studené. V noci také réva natáhne mizu, takže jsou hrozny napitější, šťavnatější.“ Vesele se zazubil. „Zase alchymie. Ale dnes v noci sklízíme i červené. Velkým sklízečem. Počasí se má do pár dnů zkazit, tak chci mít úrodu doma, než se spustí déšť.“

Procházeli degustační místností kolem vysokého dřevěného stolu pokrytého láhvemi a poznámkami. U zdi za ním stály naskládané použité dubové sudy zbarvené vínem do červena.

„Chvilí tu na mě počkejte,“ požádal ho Bonneval. „Potřebuju si jen promluvit s předákem.“ A vzdálil se do rachotu čerpadel a lisu v přilehlých budovách. Pokud měl sklízecí stroj pracovat ve tmě, jistě to znamenalo, že sem celou noc budou proudit sklizené hrozny. Enzo se letmo podíval na dokumenty na stole. Ležel tu bloček plný poznámek psaných drobným úsporným písmem. Vypadaly jako matematické rovnice, ale Enzo jim nerozuměl. Vedle našel oficiální leták oznamující nové hygienické předpisy ve vinařství, zprávu z analýzy hroznů zaslaných do Krajské vinařské laboratoře v Gaillacu a *fiche de vinification* vydaný Střediskem vinařských technologií s grafy znázorňujícími hodnoty obsahu cukru a alkoholu. Enzovi

prolétlo hlavou, že výroba vína je mnohem víc než pouhé vy-
lisování hroznů.

Uslyšel ránu, která jako by přicházela z místnosti za po-
temnělým koncem haly. Na chvíli se zaposlouchal, jestli tam
někdo není. Ale nic dalšího se už neozvalo. Dveře do míst-
nosti byly pootevřené a zevnitř vycházelo slabounké světlo.
Enza přemohla zvědavost. Došel ke dveřím, otevřel je a na-
hlédl dovnitř.

U pravé stěny stálo šest keramických komínů vyrůstajících
z betonové desky. Z černého potrubí podél zdi do nich vedly
hadice. Studená voda. Enzo pochopil, že jsou to vršky nádrží
zapuštěných do země. Vlevo vedlo šikmé červené schodiště do
čtvercové jámy, odkud do spodní části *cuves* umožňovala pří-
stup zajištěná servisní dvířka, nejspíš kvůli čištění. Okraj jámy
lemovalo zábradlí a na plošinu asi o půl metru výš s dalšími
keramickými komíny zapuštěnými do betonu vedly schůdky.
Všude se kroutily hadice a vedly také z čerpadla nad jámou
jednak otevřenými dveřmi ven na dvůr, jednak do jámy sa-
motné. V té byl umístěný i zdroj světla, zbytek místnosti tonul
ve tmě.

Enzo nedokázal zjistit, co zadunění způsobilo, ale přesto
ho do jámy táhla zvědavost. Obešel její okraj podél zábradlí
a došel až ke schodišti. Zahleděl se dolů, ale žádné známky
života nepozoroval. „Haló?“ zavolal a vkročil na horní schod.

„Proboha, člověče! Už ani krok!“

Enzo se polekaně ohlédl. Ve dveřích se rýsovala Bonneva-
lova silueta.

„Odstupte od těch schodů a pojdte ke mně.“

Enzo úplně vyvedený z míry poslechl a Bonneval stiskl vy-
pínač. Místnost zalilo prudké chladné světlo.

„Kdybyste se vydal dolů, bylo by po vás dřív, než byste došel
na dno. K těmhle neštěstím dochází ve vinařstvích rok co rok.“

Enzo pořád nebyl o nic moudřejší. „Nechápu.“

Bonneval přidřepal a odklopil víko nejbližší *cuve*, kde se až po okraj pěníla bílá hroznová šťáva. Nad hladinu vyčníval chladič, ale tekutina vypadala, jako by se vařila. „Kvašení je v plném proudu,“ ozřejmoval Bonneval, „a když víno, zejména bílé, kvasí, produkuje obrovské množství oxidu uhličitého.“

Tu Enzo pochopil, v jakém nebezpečí se ocitl. Plyn sám o sobě nebyl jedovatý. Když se rozpustil ve vodě, výsledkem byl perlivý nápoj. Šampaňské mu vděčilo za své bublinky. Ale byl těžší než vzduch a dokázal naplnit plíce jako voda, vytlačit všechny kyslík a do několika vteřin zabíjet.

„Plyn uniká z vík nádrží a klesá dolů do jámy. Nevidíte ho, ale je tam dole. Stačí jediný nádech, kamaráde, a je s vámi konec.“

Enzo se s ním vrátil do haly s určitou úlevou. Nohy se mu podlamovaly a cítil, jak se mu třesou ruce. A nezavinilo to množství vína, které při večeři vypil. Úplně nevědomky se ocitl na dosah smrti. „Odted' už budu o šampaňském vždycky přemýšlet jinak,“ hlesl. „I když by mi sklenička asi přišla vhod.“

„Myslím, že pro dnešek už jste vypil dost, monsieur Macleode. Obzvlášť jestli se budete vracet sám ve tmě.“

„Já myslel, že mě alespoň kousek cesty doprovodíte.“

„Bohužel nemůžu. Zlobí nám lis. Ale navedu vás správným směrem.“ Vyšli ven na dvůr a Bonneval poznamenal: „Mimochodem, zařídil jsem vám brigádu na vinobraní v sousední *domaine*. Je to farma, ne *château*, ale v La Croix Blanche mají třicet sedm hektarů vína a mladého vinaře Fabiena Marreho. Některá jeho vína jsou skutečně skvělá.“

„To zní perfektně,“ zaradoval se Enzo.

„Řekl jsem mu, že jste starý známý, který by rád zažil *vendange*. Docela velkou část úrody pořád ještě sklízejí ručně, zatímco u nás už většinu práce zajišťují stroje. Zajímavé ovšem je, že Pettyho tělo se našlo právě na horních jižních svazích Marreho vinice.“

V.

Polní cesta v měsíčním světle stříbřitě zářila, stejně jako pásy křídovité kamenné půdy mezi řadami vinných keřů ztrácejících se po obou stranách do tmy. Cesta vedla po náspu asi metr nad vinicí a Enzo měl díky zářícímu měsíci skvělý výhled na nivu Tarnu. Po pravé ruce viděl svítilny sběračů, kteří ručně sklízeli mauzac k přípravě *vin mousseux* vyráběného téměř identicky jako šampaňské, až na to, že v Gaillacu se před konečným zazátkováním láhve nepřidával cukr. Metoda se nazývala *méthode gaillacoise* a výsledkem byla většina vlastností šampaňského za zlomek ceny. Enzo toto víno objevil už před mnoha lety. V dále se ozývaly hlasy brigádníků a čelovky na helmách tančily ve tmě jako zdivočelé světlušky.

Vzduch byl vlahý, prosycený opojnou vůní zralého ovoce. Enzo, který před chvílí vypil několik skleniček tohoto moku, se zamyslel nad tím, jak úžasný výtvar víno vlastně je. Zrovna když si v duchu říkal, jak člověk asi poprvé natrefil na tajuplný proces fermentace, ho odkudsi zleva vylekalo náhlé zaburácení motoru. Vinicí se rozlilo světlo reflektorů obřího sklízecího a Enzo se zastavil a chvíli sledoval jeho nevzrušenou pouť první řadou révy směrem k němu. Země se mu chvěla pod nohama a Enzo napadlo, že by dal přednost jemnějším zvukům ruční sklizně.

Pokračoval dál, neušel ale ani dvacet metrů, když vtom koutkem oka zahlédl nenadálý stín. Ani se nestihl otočit a cosi tvrdého ho ze strany udeřilo do hlavy. Bolest byla prudká, ale netrvala dlouho. Noc zahořela jasnou září a pak se vše pohroužilo do tmy.

Jako by se snažil vyplavat na hladinu mořem melasy. Když se mu to konečně podařilo, čekala ho jen bolest. A světlo. A hluk. A zmatenost.

Enzo netušil, kde je. Hlava ho bolela jako střep. Nejhorší migréna v životě. Cítil vůni hlíny a listů. A cosi sladkého. Sytou, temnou a svůdnou vůni. Hrozny. Pokusil se zaostřit, světlo ho však oslňovalo. Usilovně zamrkal, aby se zorné pole vyčistilo, ale bez úspěchu. Napadlo ho, že to burácení v uších asi vydává krev pulzující hlavou. Sáhl si na obličej a nahmatal něco teplého a lepkavého. Pach přehlušil i vůni hroznů. Kdepak krev tepající ve spáncích. Prýštila ven. Zpanikařil a škrábal se na nohy. Ty ho však odmítaly nést. Chňapal po vinných listech, snažil se najít oporu, zoufalé prsty rozmačkávaly bobule vína. Enzo cítil, jak mu k lokti stéká šťáva. A hluk sílil.

Když sklopil zrak, zjistil, že vidí úplně normálně. V dlaních se mu mísila krev s hroznovou šťávou. Jamile vzhlédl, znovu ho oslnilo světlo. Tentokrát se z té záře cosi nořilo. Temná žebrovaná silueta metrové pneumatiky, která se se k němu nezadržitelně valila. Kužel světla mu teď svítil nad hlavou, takže si s náhlým prozřením uvědomil, že ho za chvíli rozdrtí kombajn, na který se předtím díval. Za volantem nejspíš seděl Bonnevalův syn a vůbec netušil, že se chystá zabít člověka, se kterým se sotva před hodinou seznámil.

Stroj se ocitl téměř nad ním a řev motorů se takřka nedal vydržet. Země se třásla, jako by se jí zmocnila seismická aktivity. Réva se klepala a stroj ji cupoval na kousky, jak pomocí do sebe zapadajících lišt strhával hrozny ze stonků. Výkonný sací mechanismus je vtahoval do vnitřností nestvůry. A nohy pořád ne a ne Enza udržet. V bláhovém zoufalství na obra zakřičel, ale ničím by mu nedokázal zabránit v tom, aby ho přejel. V poslední vteřině se mu s obrovským vypětím sil povedlo převalit na bok do uzounké mezery mezi pneumatikou a řadou keřů. Guma projíždějící pneumatiky mu odírala obličej a opřel se do něj příval prudce tryskajícího horkého vzduchu obsahujícího bodavé částičky stopek, listů a slupek spolu s drobnými kapénkami šťávy.

Když stroj projel kolem, zůstal Enzo ležet promočený a lep-
kavý na zemi a lapal po dechu. Rachot i světlo slábly, jak se
stroj vzdaloval k opačnému konci vinice a s ním i Charles de
Bonneval, který neměl ani tušení, že právě téměř rozmačkal
člověka.

Enzovi se podařilo zvednout na všechny čtyři a plazil se
zpátky ke dvě nebo tři desítky metrů vzdálené cestě, po níž
předtím šel. Na jedné straně objevil ležet svou tašku. Chytil
se drátu nataženého mezi sloupky jako opora pro vinné keře
a konečně se mu povedlo vstát. Několik minut se tam jen klá-
til, prudce dýchal a snažil se potlačit návaly zvracení, které
doprovázely bolest hlavy. Uvědomil si, že se ho někdo právě
pokusil zavraždit.

3 kapitola

Když konečně na hranici vyčerpání a s bušící bolestí hlavy dorazil zpět do *château*, nikde se nesvítilo. Bylo po půlnoci a manželé Lefèvrovi už zjevně ulehli do postele. Žádní jiní hosté tu ubytovaní nebyli, pokud Enzo věděl. Štěrkový plácek a zahradu za ním ozařoval měsíc a bílý kámen *château* ve tmě téměř světélkoval. Vchod do *gîte* se ukrýval v černočerné tmě. Enzo k němu vykročil trávou, kterou už pokryla rosa, a zašátral v kapse po klíči. Chyběl už jen krok, aby vykročil z hlubokých stínů pod kaštany, ale pak Enzo zpozoroval na terase domku pohyb. Záblesk. Maličký střípek odraženého světla. Zkameněl, každý nerv i šlacha v těle napjaté k prasknutí. Vlastní dech mu v dokonalém tichu noci připadal ohlušující.

Sevřela ho hrůza a na ramenou mu naskočila husí kůže. Navzdory teplé noci se roztřásl. Ani ne před půlhodinou se ho někdo pokusil zavraždit.ENZovi cesta zpátky chvíli trvala. Proč by ho vrah nepředběhl, aby si tu na něj počkal, když první pokus selhal?

Enzo nevěděl, co dělat. Pustit se s vrahem do křížku a riskovat další zranění, možná i smrt, nebo se stáhnout někam do úkrytu, kde by si mohl vše promyslet? Jenže kam? Nakonec se rozhodl pro zlatou střední cestu — pokusit se podívat víc zblízka, kdo že to na něj na terase číhá.